

Απόφαση **404 / 2018** (Γ, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 404/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Γ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ιωάννη Γιαννακόπουλο, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Ελένη Διονυσοπούλου, Ευγενία Προγάκη, Ασπασία Μαγιάκου, και Πέτρο Σαλίχο, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 18 Οκτωβρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως Σπυριδούλας Τζαβίδη, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ:

Του καλούντος- εφεσιβλήτου: Π. Κ. του Γ., κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο Γεώργιο Σταματέκο.

Του καθ' ου η κλήση- εκκαλούντος: Μ. Σ. του Π., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Εμμανουήλ Κουτσούκο με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Των καθ'ων η κλήση-κυρίων παρεμβάντων: 1)Μ. Τ. του Ι., 2)Κ. συζ. Κ. Τ., το γένος Ι. Τ., κατοίκων ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Εμμανουήλ Κουτσούκο με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ. Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 25-10-2000 αγωγή του ήδη καλούντος, που κατατέθηκε στο Ειρηνοδικείο Ρόδου. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 410/2001 του ίδιου Δικαστηρίου, 145/2002 Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου. Την αναίρεση της αποφάσεως αυτής ζήτησε ο ήδη 1ος καθού η κλήση, επί της οποίας εκδόθηκε η 1316/2003 απόφαση του Αρείου Πάγου, η οποία αναίρεσε την απόφαση αυτή και παρέπεμψε την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Ρόδου. Το Πολυμελές Πρωτοδικείο εξέδωσε την 238/2005 απόφαση, την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζήτησε ο καλών με την από 14-10-2005 αίτησή του. Επ' αυτής εκδόθηκε η 614/2007 απόφαση του Αρείου Πάγου, η οποία αναίρεσε την ως άνω απόφαση και παρέπεμψε την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Ρόδου. Με την από 24-2-2011 κλήση του ήδη καλούντος επανήλθε προς συζήτηση, στο ως άνω δικαστήριο η υπόθεση και συνεκδικάσθηκε με την από 9-9-2009 κύρια παρέμβαση των 2ου και 3ης των ήδη καθών η κλήση. Εκδόθηκε η 227/2015 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, που δίκασε

ως εφετείο κατά παραπομπή. Την αναίρεση της αποφάσεως αυτής ζήτησε ο ήδη καλών, με την από 19-5-2016 αίτησή του.

Εκδόθηκε η 782/2016 απόφαση του Αρείου Πάγου, η οποία αναίρεσε την απόφαση αυτή, κράτησε την υπόθεση, προς ουσιαστική εκδίκαση σε νέα συζήτηση, μετά την επίσπευση του επιμελέστερου των διαδικιών. Η υπόθεση επανέρχεται για νέα συζήτηση με την από 11-4-2017 κλήση του καλούντος.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νόμιμα φέρεται για νέα συζήτηση η κρινόμενη υπόθεση μετά από τρίτη αναίρεση, σύμφωνα με το άρθρο 581 παρ.1 ΚΠολΔ, με την από 11/4/2017 κλήση του αναιρεσιόντος, μετά την έκδοση της 782/2016 απόφασης του Δικαστηρίου τούτου, με την οποία αναιρέθηκε, κατά ένα μέρος, η 227/2015 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου που δίκασε ως Εφετείο, και κρατήθηκε η υπόθεση για ουσιαστική εκδίκαση από το παρόν Δικαστήριο.

Από το συνδυασμό των άρθρων 570 παρ.2, 579 παρ. 1, 580 παρ.3 (όπως το τελευταίο εδάφιο της παρ. 3 είχε τροποποιηθεί με τα άρθρα 12 παρ.4 του ν.4045/2012 και 65 παρ.1 του ν.4139/2013 και αντικαταστάθηκε εκ νέου από το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του ν.4335/2015, η ισχύς του οποίου άρχισε από την 1/1/2016, κατ' άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ.4 του ν.4335/2015) και 581 παρ. 2 ΚΠολΔ (όπως η παρ.2 αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του ν.4335/2015 και άρχισε να ισχύει από την 1/1/2016, κατ' άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ.4 του ν.4335/2015) προκύπτει, ότι η απόφαση αναιρείται κατά το μέτρο παραδοχής της αναίρεσης, δηλαδή κατά τα κεφάλαια (αιτήσεις παροχής έννομης προστασίας) που προσβλήθηκαν με την αναίρεση, όχι δε ως προς άλλα κεφάλαιά της, εκτός αν τα τελευταία συνάπτονται αρρήκτως με τα αναιρεθέντα κεφάλαια της προσβαλλόμενης απόφασης, οπότε συναναιρούνται.

Συνεπώς κατά τη νέα εκδίκαση της έφεσης, οι διάδικοι επανέρχονται στη θέση που ήταν πριν από τη συζήτηση, επί της οποίας εκδόθηκε η αναιρεθείσα απόφαση και η έφεση επανεξετάζεται μέσα στα όρια που διαγράφονται από την αναιρετική απόφαση, αφού κατατεθούν προτάσεις, σύμφωνα με όσα ορίζονται από το άρθρο 237 ΚΠολΔ και, αφού παρασχεθεί η δυνατότητα στους διαδίκους να υποβάλουν νέους ισχυρισμούς και νέα αποδεικτικά μέσα για την ουσιαστική εκδίκαση της υπόθεσης, σύμφωνα με τις ισχύουσες για τα δικαστήρια της ουσίας διατάξεις. Στην

προκείμενη περίπτωση από την παραδεκτή, κατ' άρθρο 561 παρ.2 ΚΠολΔ, επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων της δίκης προκύπτει ότι η κατάληξη της υπόθεσης στο παρόν στάδιο είναι αποτέλεσμα της ακόλουθης διαδικαστικής διαδρομής: Ο ενάγων Π. Κ. άσκησε κατά του εναγομένου Μ. Σ. ενώπιον του Ειρηνοδικείου Ρόδου την από 25/10/2000 αγωγή, με την οποία, αφού εξέθετε είναι κύριος μιας οικοδομής στην περιοχή της Ρόδου, την οποία ο δικαιοπάροχός του, έχοντας την πεποίθηση ότι οικοδομεί σε δικό του ακίνητο, ανήγειρε εν μέρει σε γειτονικό ακίνητο, κυριότητας του εναγομένου, χωρίς διαμαρτυρία της τότε ιδιοκτήτριας αυτού, στη συνέχεια, ζήτησε την επιδίκαση του πιο πάνω τμήματος του γειτονικού ακινήτου στον ίδιο (ενάγοντα), αντί καταβολής αποζημίωσης. Η αγωγή αυτή έγινε δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη με την 410/2001 απόφαση του παραπάνω δικαστηρίου, κατά της οποίας ο εναγόμενος άσκησε την από 12/6/2001 έφεση, η οποία απορρίφθηκε ως κατ' ουσίαν αβάσιμη με την 145/2002 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου που δίκασε ως Εφετείο. Κατά της εν λόγω απόφασης ο εναγόμενος άσκησε, στη συνέχεια, την από 18/7/2002 αίτηση αναίρεσης και εκδόθηκε η 1316/2003 απόφαση του δικαστηρίου τούτου, με την οποία αναιρέθηκε εν μέρει η παραπάνω εφετειακή απόφαση, κατ' άρθρο 560 παρ.1 ΚΠολΔ, για το λόγο ότι παραβίασε τη διάταξη του άρθρου 495 ΑΚ με το να επιδικάσει αποκλειστικά στον ενάγοντα και, μάλιστα εξ ολοκλήρου, την κυριότητα του καταληφθέντος γειτονικού ακινήτου και όχι κατά ποσοστό αντίστοιχο με το ιδανικό του μερίδιο επί του ακινήτου, επί του οποίου ανεγέρθηκε η οικοδομή, ακολούθως δε παραπέμφθηκε η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Ρόδου. Το δικαστήριο εκείνο εξέδωσε την 238/2005 απόφασή του, με την οποία, αφού δέχθηκε κατ' ουσία την προαναφερόμενη έφεση του εναγομένου και τους, ασκηθέντες στο μεταξύ, από 25/2/2004 πρόσθετους λόγους αυτής, εξαφάνισε την πρωτόδικη απόφαση και απέρριψε την ένδικη αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη. Κατά της παραπάνω απόφασης ο ενάγων άσκησε την από 14/10/2005 αίτηση αναίρεσης και εκδόθηκε η 614/2007 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, με την οποία αναιρέθηκε η 238/2005 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, κατ' άρθρο 560 παρ. 1 ΚΠολΔ, διότι παραβιάστηκε η διάταξη του άρθρου 1010 ΑΚ, με το να γίνει δεκτός, ως λόγος απόσβεσης του από τη διάταξη αυτή προβλεπόμενου δικαιώματος επιδίκασης και, κατ' επέκταση, απόρριψης της ένδικης αγωγής, η εκτέλεση απόφασης που εκδόθηκε επί διεκδικητικής αγωγής του αντιδίκου του δικαιούχου (από το άρθρο 1010 ΑΚ) για την αποβολή του από το υπό επιδίκαση καταληφθέν τμήμα του γειτονικού ακινήτου και, ακολούθως, παραπέμφθηκε εκ νέου η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο Πολυμελές

Πρωτοδικείο. Το εν λόγω δικαστήριο εξέδωσε την 227/2015 απόφασή του, με την οποία, αφού δέχθηκε κατ' ουσία την έφεση, τους πρόσθετους λόγους έφεσης και την από 9/9/2009 αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση που άσκησαν στο μεταξύ εκείνοι, προς τους οποίους κατά τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας ο εναγόμενος μεταβίβασε την κυριότητα του επίδικου τμήματος, στη συνέχεια, απέρριψε την ένδικη αγωγή ως μη νόμιμη. Κατά της τελευταίας απόφασης ο ενάγων άσκησε την από 19/5/2016 αίτηση αναίρεσης και εκδόθηκε η 782/2016 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, με την οποία αναιρέθηκε η 227/2015 εφετειακή απόφαση, μετά την παραδοχή του πρώτου, κατά το πρώτο μέρος, λόγου αναίρεσης από τον αριθμό 1 του άρθρου 560 ΚΠολΔ, διότι παραβιάστηκαν οι διατάξεις των άρθρων 1010 και 495 ΑΚ, με το να απορριφθεί η πιο πάνω αγωγή στο σύνολό της ως μη νόμιμη, αντί να απορριφθεί μόνο κατά το μέρος που ο ενάγων ζητούσε την επιδίκαση του καταληφθέντος τμήματος του γειτονικού ακινήτου πέραν της ιδανικής μερίδας συγκυριότητάς του, ακολούθως δε κρατήθηκε η υπόθεση να δικαστεί κατ' ουσία σε νέα συζήτηση από το παρόν Δικαστήριο (άρθρο 581 παρ.1 ΚΠολΔ). Κατόπιν όλων αυτών, οι διάδικοι επανέρχονται στην κατάσταση που βρίσκονταν πριν από την έκδοση της αναιρεθείσας 227/2015 απόφασης του ως Εφετείου δικάσαντος Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, οι δε κύριοι και πρόσθετοι λόγοι έφεσης, που ασκήθηκαν εμπρόθεσμα και κατά τις νόμιμες διατυπώσεις (άρθρα 513 παρ.1 περ.β', 516 παρ.1, 517, 518 παρ.2, 520 ΚΠολΔ), καθώς και η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση θα επανεξεταστούν στα όρια που διαγράφονται από τις πιο πάνω αναιρετικές αποφάσεις. Ειδικότερα, η έρευνα αυτή θα περιοριστεί στο κεφάλαιο της απόφασης που αναιρέθηκε, καθώς και στα κεφάλαια που συνδέονται αρρήκτως με αυτό, ενώ δεν θα επανεξεταστούν οι μη αναιρεθείσες διατάξεις της εκκαλούμενης απόφασης, οι οποίες έχουν πλέον καταστεί αμετάκλητες, εφόσον δεν ανατράπηκαν με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου τούτου που εκδόθηκαν επί των προαναφερόμενων αιτήσεων αναίρεσης.

Με την από 25/10/2000 αγωγή, επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλούμενη 410/2001 απόφαση του Ειρηνοδικείου Ρόδου, ο ενάγων εξέθετε ότι αγόρασε από τον Γ. Μ. το έτος 1988, με συμβολαιογραφικό έγγραφο που μεταγράφηκε νόμιμα, μια ανεξάρτητη και αυτοτελή οικοδομή, εμβαδού 260 τ.μ., η οποία χτίστηκε στο περιγραφόμενο τμήμα ακινήτου, εμβαδού 543 τ.μ., με ποσοστό συγκυριότητας 10,38% εξ αδιαίρετου επί του όλου οικοπέδου, έκτασης 5230 τ.μ., και ότι κατά τη ανέγερση της παραπάνω οικοδομής, η οποία άρχισε να χτίζεται από τον προαναφερόμενο δικαιοπάροχό του το έτος 1979 και αποπερατώθηκε το έτος 1984, καταλήφθηκε καλόπιστα από τον τελευταίο το περιγραφόμενο τμήμα,

εμβαδού 252,30 τ.μ., του όμορου γειτονικού ακινήτου του εναγομένου, χωρίς διαμαρτυρία της τότε ιδιοκτήτριας αυτού (δικαιοπαρόχου του εναγομένου). Κατόπιν αυτών ο ενάγων ζήτησε να του επιδικαστεί η κυριότητα του καταληφθέντος τμήματος του γειτονικού ακινήτου του εναγομένου, έναντι καταβολής αποζημίωσης ποσού 504.600 δρχ., που αντιστοιχεί στην αξία του κατά το χρόνο της κατάληψης. Με την εκκαλούμενη απόφαση η αγωγή αυτή κρίθηκε νόμιμη και έγινε δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη στο σύνολό της. Κατά της εν λόγω απόφασης παραπονείται ήδη ο εναγόμενος με την από 12/6/2001 έφεσή του και τους από 25/2/2004 πρόσθετους λόγους αυτής και ζητεί την εξαφάνισή της, προκειμένου να απορριφθεί η ένδικη αγωγή.

Από τις διατάξεις του άρθρου 225 παρ. 1 και 2 του ΚΠολΔ συνάγεται ότι παρέχεται η δυνατότητα στους διαδίκους και μετά την εκκρεμοδικία να μεταβιβάσουν το επίδικο πράγμα ή δικαίωμα, υπό τους όρους και προϋποθέσεις του ουσιαστικού δικαίου. Η μεταβίβαση όμως του επίδικου πράγματος ή δικαιώματος, που έγινε μετά την επέλευση της εκκρεμοδικίας, δεν επιφέρει μεταβολή στην έννομη σχέση της δίκης, διότι αυτή δεν αποβαίνει αναγκαίο παρακολούθημα της ουσιαστικής έννομης σχέσης, αλλά η δίκη συνεχίζεται μεταξύ των διαδίκων, εωσότου, νομίμως περατωθεί. Μέχρι τότε μόνος νομιμοποιούμενος να διεξαγάγει τη δίκη είναι ο διάδικος που μεταβίβασε μετά την επέλευση της εκκρεμοδικίας το επίδικο πράγμα ή δικαίωμα (ΑΠ 1591/2003). Ο ειδικός διάδοχος του δεν αποκτά αυτοδικαίως την ιδιότητα του διαδίκου και δεν εισέρχεται στη θέση του δικαιοπαρόχου του, αλλά έχει δικαίωμα, έως την έκδοση αμετάκλητης απόφασης, ν' ασκήσει παρέμβαση, ακόμη και για πρώτη φορά ενώπιον του Αρείου Πάγου. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 83 του ΚΠολΔ, μπορεί να ασκηθεί υπέρ διαδίκου αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση, περίπτωση που συντρέχει αν η ισχύς της απόφασης στην κύρια δίκη εκτείνεται και στις έννομες σχέσεις εκείνου που άσκησε πρόσθετη παρέμβασή προς τον αντίδικό του, όπως είναι εκείνος που έγινε ειδικός διάδοχος του διαδίκου όσο διαρκούσε η δίκη ή μετά το τέλος αυτής, κατά του οποίου ισχύει το δεδικασμένο και η εκτελεστότητα της δικαστικής απόφασης που εκδόθηκε εις βάρος του δικαιοπαρόχου του διαδίκου, σύμφωνα με τα άρθρα 325 περ. 2 και 919 περ. 1 του ΚΠολΔ. Επομένως η από 9/9/2009 παρέμβαση, που ασκήθηκε (μετά την έκδοση της 614/2007 αναιρετικής απόφασης και την παραπομπή εκδίκασης της υπόθεσης ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου που εξέδωσε την 227/2015 απόφαση) υπέρ του εναγομένου-εκκαλούντος από τους Μ. Τ. και Κ. Τ., οι οποίοι ισχυρίζονται (και δεν αμφισβητείται από τον καθού η παρέμβαση-εφεσιβλητο-ενάγοντα) ότι κατά τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας έγιναν ειδικοί διάδοχοι του

τελευταίου ως προς την κυριότητα (κατόπιν πώλησης και δωρεάς) εδαφικής έκτασης, στην οποία περιλαμβάνεται το εδαφικό τμήμα, που καταλήφθηκε από τον δικαιοπάροχο του ενάγοντος-εφεσιβλήτου και ζητείται η επιδίκασή του με την ένδικη αγωγή, φέρει το χαρακτήρα αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης. Αυτή είναι νόμιμη, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη, και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω, αφού συνεκδικαστεί με την έφεση και τους πρόσθετους λόγους αυτής (άρθρο 246 ΚΠολΔ).

Κατά το άρθρο 1010 ΑΚ, αν ο κύριος ακινήτου ανεγείροντας πάνω σε αυτό οικοδομή, την επεκτείνει καλόπιστα στο γειτονικό γήπεδο και ο κύριος του γηπέδου δεν διαμαρτυρήθηκε καθόλου πριν από την ανέγερση της οικοδομής κατά μεγάλο μέρος, το δικαστήριο μπορεί, κατά εύλογη κρίση, να επιδικάσει την κυριότητα του γηπέδου που καταλήφθηκε στον κύριο του ακινήτου που οικοδομήθηκε. Η επιδίκαση γίνεται έναντι καταβολής της αξίας του γηπέδου κατά το χρόνο της κατάληψης του και αποκατάστασης κάθε άλλης ζημίας, ιδίως από την τυχόν μείωση του υπολοίπου. Από τη διάταξη αυτή, στην οποία ουδεμία γίνεται διάκριση μεταξύ αστικών ή αγροτικών ακινήτων και η οποία ως εκ τούτου έχει εφαρμογή και επί των δύο κατηγοριών, προκύπτει ότι όροι για την επιδίκαση του, με την επέκταση της οικοδομής, καταληφθέντος γειτονικού γηπέδου είναι: 1) ανέγερση οικοδομής, με την έννοια της νέας, ενιαίας και αυτοτελούς οικοδομής, ως και αυτοτελές οικοδόμημα που αποτελεί επέκταση ή προσθήκη σε υπάρχουσα οικοδομή, 2) κυριότητα του ανεγείροντος την οικοδομή επί του γηπέδου, επί του οποίου επιχειρεί να οικοδομήσει, 3) η οικοδομή αυτή, κατά την ανέγερση της, να εισέρχεται εν μέρει στο έδαφος του γειτονικού γηπέδου, 4) καλή πίστη του ανεγείροντος την οικοδομή, κατά το χρόνο ανέγερσης και επέκτασης αυτής στο γειτονικό γήπεδο, η οποία υπάρχει όταν αυτός όχι από αμέλεια, οιαδήποτε και επομένως και ελαφρά, έχει την πεποίθηση ότι οικοδομεί εντός των ορίων του δικού του κτήματος, και δεν αρκεί ότι έχει την πεποίθηση αυτή, όχι από βαρεία αμέλεια και 5) έλλειψη έγκαιρης διαμαρτυρίας, δηλαδή, πριν ή κατά μέγα μέρος συντελεσθεί η οικοδομή, εκ μέρους του κυρίου του γειτονικού γηπέδου, στο οποίο η επέκταση της οικοδομής. Εφόσον συντρέχουν οι όροι αυτοί γίνεται, μετά από αίτηση του ανεγείροντος την οικοδομή, επιδίκαση σε αυτόν του καταληφθέντος τμήματος του γειτονικού γηπέδου, κατά τη μη υποκειμένη στον έλεγχο του Αρείου Πάγου εύλογη κρίση του δικαστηρίου, αντί καταβολής πλήρους αποζημίωσης, που περιλαμβάνει ως αποκαταστάζα ζημία την αξία, κατά το χρόνο κατάληψης του γηπέδου και κάθε άλλη ζημία, όπως είναι εκείνη που ενδεικτικά στην ως άνω διάταξη του άρθρου 1010 ΑΚ αναφέρεται, από την τυχόν μείωση της αξίας του

υπολοίπου μέρους του γειτονικού οικοπέδου. Περαιτέρω και ειδικότερα σε σχέση με το στοιχείο της καλής πίστης, το δικαστήριο της ουσίας πρέπει να εξειδικεύει στην απόφασή του τα περιστατικά, που στη συγκεκριμένη περίπτωση, συγκροτούν την έννοια της καλής πίστης, χωρίς να αρκεί η απλή χρήση του όρου αυτού, αν όμως περιοριστεί στο τελευταίο, δεν παραβιάζει ευθέως τις παραπάνω διατάξεις ουσιαστικού δικαίου, αλλά υποπίπτει ενδεχομένως μόνο στην πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ, αφού, έτσι η απόφασή του είναι δυνατόν να μην έχει νόμιμη βάση, λόγω ελλείψεως της απαιτούμενης κατά τις περιστάσεις αιτιολογίας ως προς τη συνδρομή του συγκεκριμένου αυτού όρου εφαρμογής των εν λόγω ουσιαστικών διατάξεων. Εξάλλου, ο θεσμός της διαιρεμένης ιδιοκτησίας, επί ενιαίου οικοπέδου εμφανίζεται υπό δύο μορφές, αυτήν της οριζόντιας και εκείνης της κάθετης. Η πρώτη (οριζόντια ιδιοκτησία), που ρυθμίζεται από τις διατάξεις των άρθρων 1002, 117 και 1 επ. του Ν. 3741/1929, είναι ιδιαίτερη μορφή κυριότητας σε ακίνητο, αποτελούμενη από δύο στοιχεία, δηλαδή την αποκλειστική κυριότητα σε όροφο οικοδομής ή διαμέρισμα αυτού και την αναγκαστική (αδιαίρετη) συνιδιοκτησία στα κοινά μέρη του όλου ακινήτου. Η δεύτερη (κάθετη ιδιοκτησία), η οποία ρυθμίζεται από τις διατάξεις του Ν.Δ. 1024/1971, καθώς και τις παραπάνω διατάξεις είναι η χωριστή κυριότητα σε ένα από τα περισσότερα αυτοτελή οικοδομήματα (ή μέρος αυτών) που έχουν ανεγερθεί ή μέλλουν ν' ανεγερθούν σε ένα ενιαίο οικόπεδο και η αναγκαστική συγκυριότητα κατ' ανάλογη ιδανική μερίδα στο ενιαίο οικόπεδο, αλλά και στα λοιπά κοινά μέρη. Τέλος, επί συγκυριότητας ακινήτου κατ' ιδανικά μέρη, η οποία, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, υπάρχει και όταν το ακίνητο διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 1002, 1117 ΑΚ και των Ν. 3741/1929 και 1024/1971, η αγωγή εκ του άρθρου 1010 Α.Κ., η οποία αφορά αδιαίρετη, ως εκ της φύσεώς της παροχή, μπορεί να ασκηθεί και από έναν από τους συγκυρίους, κατά το άρθρο 495 ΑΚ, οπότε ο συγκύριος έχει δικαίωμα να απαιτήσει ολόκληρη την παροχή προς όλους από κοινού και όχι μόνο προς αυτόν ή να απαιτήσει παροχή αντίστοιχη προς το ιδανικό του μερίδιο. Στην περίπτωση αυτή σε δίκη κατάγεται το δικαίωμα του δανειστή στην αδιαίρετη παροχή και όχι τα δικαιώματα των λοιπών συγκυρίων, οι οποίοι, κατά ρητή πρόβλεψη της ανωτέρω διάταξης, ούτε ωφελούνται ούτε βλάπτονται από γεγονότα τα οποία επήλθαν στο πρόσωπο άλλου δανειστή της αδιαίρετης παροχής. Σύμφωνα με τις νομικές αυτές σκέψεις η ένδικη αγωγή, όπως το περιεχόμενό της εκτέθηκε παραπάνω, είναι νόμιμη, μόνο κατά το μέρος που ζητείται η επιδίκαση στον ενάγοντα της κυριότητας του καταληφθέντος τμήματος του γειτονικού ακινήτου, κατά ποσοστό 10,38% εξ αδιαίρετου, όπως έγινε δεκτό

και με την 782/2016 απόφαση του δικαστηρίου τούτου.

Συνεπώς, είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός ο τέταρτος επικουρικός λόγος του κύριου δικογράφου της κρινόμενης έφεσης (κατά το πρώτο σκέλος), με τον οποίο ο εναγόμενος-εκκαλών παραπονείται κατά της εκκαλούμενης απόφασης για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου ως προς τη νομιμότητα του αιτήματος της ένδικης αγωγής για επιδίκαση στον ενάγοντα-εφεσίβλητο της κυριότητας ολοκλήρου του καταληφθέντος τμήματος του γειτονικού ακινήτου. Αντίθετα, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος ο σχετικός πρώτος κύριος λόγος της έφεσης περί εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής του νόμου, ως προς την υλική αρμοδιότητα του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου για την εκδίκαση της πιο πάνω αγωγής, δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό δεν επανεξετάζεται στο πλαίσιο της παρούσας δίκης, ως προς το οποίο η εκκαλούμενη απόφαση έχει καταστεί πλέον αμετάκλητη, δεδομένου ότι η 145/2002 απόφαση του ως Εφετείου δικάσαντος Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου που επικύρωσε την πιο πάνω απόφαση στο σύνολό της δεν προσβλήθηκε, κατά τούτο, με την από 18/7/2002 αίτηση αναίρεσης του εναγομένου και ήδη εκκαλούντος (ούτε άλλωστε ιδρύεται τέτοιος λόγος αναίρεσης, κατ' άρθρο 560 ΚΠολΔ), επί της οποίας εκδόθηκε η 1316/2003 απόφαση του δικαστηρίου τούτου.

Κατά το άρθρο 17 παρ. 1 και 10 του Ν. 1337/1983 "επέκταση των πολεοδομικών σχεδίων κλπ" τα αυθαίρετα κτίσματα ή κατασκευές εν γένει, που ανεγείρονται μετά την 31η Ιανουαρίου 1983 εντός ή εκτός εγκεκριμένων σχεδίων πόλεων ή οικισμών που υπάρχουν πριν από το έτος 1923, καθώς και όσα δεν εξαιρούνται, σύμφωνα με το άρθρο 15 του νόμου αυτού, κατεδαφίζονται υποχρεωτικά από τους κυρίους ή συγκυρίους τους, έστω και αν έχει αποπερατωθεί η κατασκευή ή αν το κτίσμα κατοικείται ή χρησιμοποιείται με οποιονδήποτε τρόπο (παρ. 1). Πριν από την κατεδάφιση των κατεδαφιστέων αυθαιρέτων του άρθρου αυτού δεν επιτρέπεται α) η μεταβίβασή τους ή η σύσταση εμπραγμάτων δικαιωμάτων σ' αυτά ή στο οικόπεδο, πάνω στο οποίο κατασκευάσθηκαν. Κάθε μεταβίβαση, που γίνεται κατά παράβαση των ανωτέρω θεωρείται αυτοδίκαια και εξ αρχής άκυρη .... Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 1 του π.δ/τος 5/1983 "περί χαρακτηρισμού και κατεδάφισης νέων αυθαιρέτων κατασκευών κλπ, που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 17 παρ. 7 του Ν. 1337/1983 "Η διαπίστωση και ο χαρακτηρισμός αυθαιρέτου, όταν δεν πρόκειται για τις περιπτώσεις του άρθρου 3 του παρόντος (κτίσματα που εντοπίζονται κατά την ώρα που κατασκευάζονται - επ' αυτοφώρω -) γίνεται ύστερα από αυτοψία υπαλλήλου της κατά τόπο αρμόδιας πολεοδομικής υπηρεσίας, που συντάσσει επί τούτου σχετική έκθεση, η οποία

αφορά το αυθαίρετο και μόνο και όχι τον εκάστοτε ιδιοκτήτη, νομέα, κάτοχο ή κατασκευαστή του .... Η έκθεση περιλαμβάνει επίσης σημείωση ότι κάθε ενδιαφερόμενος έχει δικαίωμα μέσα σε ανατρεπτική προθεσμία δέκα ημερών από την ημερομηνία τοιχοκόλλησης της έκθεσης να καταβάλει ένσταση .... Αναφέρεται επίσης η ημερομηνία της αυτοψίας και η ειδοποίηση ότι αν περάσει άπρακτη η προθεσμία αυτό το αυθαίρετο θα κατεδαφιστεί....". Από τις προαναφερόμενες διατάξεις προκύπτει ότι η κατασκευή κτίσματος χωρίς την απαιτούμενη άδεια της αρμόδιας πολεοδομικής αρχής, εμπίπτει στην έννοια του αυθαιρέτου, εφόσον προηγηθεί η διαπίστωση και ο χαρακτηρισμός αυτού ως αυθαιρέτου, κατόπιν αυτοψίας υπαλλήλου της κατά τόπον αρμόδιας πολεοδομικής υπηρεσίας, ο οποίος συντάσσει επί τόπου σχετική έκθεση και η οποία υπόκειται σε ένσταση εκ μέρους του θιγομένου, εντός της οριζόμενης από τις προαναφερόμενες διατάξεις προθεσμίας. Κατά συνέπεια οι έννομες συνέπειες του αυθαίρετου χαρακτήρα ενός κτίσματος, μεταξύ των οποίων και οι οριζόμενες από τη διάταξη του άρθρου 17 αρ. 10 Ν. 1337/1983, δεν επέρχονται αν δεν προηγηθεί η παραπάνω έκθεση αυτοψίας, η οποία συνιστά διαπιστωτική ατομική διοικητική πράξη (ΑΠ 995/2015, ΑΠ 1022/2013) και δεν πάσχει από ακυρότητα η μεταβιβαστική δικαιοπραξία ακινήτου, επί των οποίου ανεγέρθηκε αυθαίρετο κτίσμα, εφόσον η σύνταξη της έκθεσης αυτοψίας έλαβε χώρα σε χρόνο μεταγενέστερο της κατάρτισης της εν λόγω δικαιοπραξίας (ΑΠ 183/2017). Στην προκείμενη περίπτωση με τον δεύτερο πρόσθετο λόγο της έφεσης, ο εναγόμενος- εκκαλών παραπονείται κατά της εκκαλούμενης απόφασης για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, επαναφέροντας τον σχετικό ισχυρισμό που πρόβαλε με τις από 27/2/2001 πρωτόδικες προτάσεις του περί μη εφαρμογής στην κρινόμενη περίπτωση του άρθρου 1010 ΑΚ, διότι κατ' αυτόν δεν είναι επιτρεπτή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 17 παρ.10 του ν. 1337/1983, η επιδίκαση στον ενάγοντα-εφεσίβλητο της κυριότητας του καταληφθέντος τμήματος του γειτονικού ακινήτου του (εναγομένου), επειδή η οικοδομή η οποία ανεγέρθηκε και επεκτάθηκε επί του τμήματος αυτού είναι αυθαίρετη και κατεδαφιστέα, όπως διαπιστώθηκε με τις από 19/4/2001 δύο εκθέσεις αυτοψίας της αρμόδιας πολεοδομίας (κατά των οποίων ο δικαιούχος του ενάγοντος Γ. Μ. υπέβαλε ένσταση που απορρίφθηκε). Ο ισχυρισμός όμως αυτός είναι μη νόμιμος, διότι, σύμφωνα με όσα αναπτύχθηκαν στην αμέσως προηγούμενη νομική σκέψη, δεν προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 1010 ΑΚ η μη επιδίκαση της κυριότητας αυθαίρετης οικοδομής που επεκτάθηκε καλόπιστα σε τμήμα γειτονικού οικοπέδου, πριν από την κατεδάφισή της, αφού μάλιστα η κτήση κυριότητας με επιδίκαση, η οποία αποτελεί πρωτότυπο

τρόπο κτήσης κυριότητας, δεν εμποδίζεται οπωσδήποτε από απαγορεύσεις που αφορούν στη δικαιοπρακτική μεταβίβαση ακινήτου, όπως είναι και η επικαλούμενη από τον εναγόμενο-εκκαλούντα πιο πάνω πολεοδομικής φύσεως διάταξη του άρθρου 17 παρ. 10 του ν. 1337/1983 περί απαγόρευσης μεταβίβασης αυθαίρετου κτίσματος πριν από την κατεδάφισή του (πρβλ. ΑΠ 1173/2011).

Συνεπώς, δεν έσφαλε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που με την εκκαλούμενη απόφασή του επιδίκασε στον ενάγοντα την κυριότητα του επίδικου εδαφικού τμήματος και πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο δεύτερος πρόσθετος λόγος της έφεσης.

Κατά το άρθρο 68 ΚΠολΔ δικαστική προστασία έχει δικαίωμα να ζητήσει όποιος έχει άμεσο έννομο συμφέρον. Ως έννομο δε συμφέρον νοείται κάθε υλικό ή ηθικό όφελος, που αναγνωρίζει ο νόμος υπέρ αυτού που ζητεί δικαστική προστασία, εφόσον επιπλέον είναι άμεσο και παρόν. Άμεσο έννομο συμφέρον υπάρχει όταν από την ύπαρξη κάποιας έννομης σχέσης προκαλείται αβεβαιότητα ως προς ορισμένη έννομη σχέση του ενάγοντος με τρίτο πρόσωπο και συνακόλουθος κίνδυνος για τα συμφέροντα αυτού (άμεσος και επικείμενος ή και εξαρτώμενος από πρόσθετα μελλοντικά περιστατικά), για την αποτροπή του οποίου ζητείται, ως πρόσφορη και αναγκαία δικαιοδοτική πράξη, η έκδοση δικαστικής απόφασης. Ενώ παρόν είναι το έννομο συμφέρον, όταν αφορά έννομες σχέσεις υπαρκτές και παρούσες, και όχι υποθετικές και μελλοντικές ή ενδεχόμενες. (ΑΠ 2068/2017, ΑΠ 772/2014), πρέπει δε να υφίσταται κατά το χρόνο άσκησης της αγωγής, αλλά και σε κάθε στάση της δίκης (ΑΠ 1070/2006). Ειδικότερα, για την άσκηση διαπλαστικής αγωγής, με την οποία ζητεί δικαστική προστασία όποιος επιδιώκει τη σύσταση, τη μεταβολή ή την κατάργηση έννομης σχέσης στις περιπτώσεις που ορίζει ο νόμος, όπως είναι και η περίπτωση επιδίκασης ακινήτου που ανοικοδομήθηκε εν μέρει σε γειτονικό ακίνητο (άρθρο 1010 ΑΚ), δεν απαιτείται η επίκληση ιδιαίτερου εννόμου συμφέροντος, το οποίο στηρίζεται ακριβώς στην επιδιωκόμενη διάπλαση. Στην προκείμενη περίπτωση ο εναγόμενος-εκκαλών με τον τρίτο πρόσθετο λόγο της έφεσής του ισχυρίστηκε ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλούμενη απόφασή του εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις με το να κρίνει ότι ο ενάγων-εφεσίβλητος έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την επιδίκαση της κυριότητας της καταληφθείσας εδαφικής έκτασης του ακινήτου του (εναγομένου), αφού, όπως επικαλέστηκε προηγουμένως με τον δεύτερο πρόσθετο λόγο, η οικοδομή που ανεγέρθηκε από τον δικαιοπάροχο του ενάγοντος και επεκτάθηκε εν μέρει στο δικό του ακίνητο (του εναγομένου) είναι αυθαίρετη και δεν πρόκειται να διατηρηθεί, αλλά θα

κατεδαφιστεί. Ο ισχυρισμός αυτός, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη, είναι μη νόμιμος, διότι το έννομο συμφέρον του ενάγοντος, κατά τα εκτιθέμενα πιο πάνω περιστατικά, είναι υπαρκτό και συνίσταται ακριβώς στην επιδίωξή του, με την άσκηση της ένδικης διαπλαστικής αγωγής, να επιτύχει, εξαιτίας της παρατεταμένης αβεβαιότητας που έχει δημιουργηθεί μεταξύ του ιδίου και του εναγομένου ως προς το δικαίωμα κυριότητάς του (ενάγοντα) στην επίδικη εδαφική έκταση, την επιδίκασή της σ' αυτόν (κατά το ιδανικό μερίδιο που του αναλογεί), ανεξάρτητα από την, κατά τους ισχυρισμούς του εναγομένου, ενδεχόμενη και μελλοντική κατεδάφιση της επ' αυτής εν μέρει επεκταθείσας οικοδομής.

Συνεπώς, δεν έσφαλε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που με την εκκαλούμενη απόφασή του έκρινε και, στη συνέχεια, δέχθηκε ότι ο ενάγων έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει με την πιο πάνω αγωγή την επιδίκαση της κυριότητας της επίδικης εδαφικής έκτασης και πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο τρίτος πρόσθετος λόγος της έφεσης.

Η έκταση της αναιρέσης προκύπτει από το συγκεκριμένο περιεχόμενο της αναιρετικής απόφασης, κατισχύει δε κάθε αντίθετης γενικής διατύπωσης αυτής, και μάλιστα, του τυχόν χαρακτηρισμού της από αυτή της έκτασης της αναιρέσης της πληττόμενης απόφασης ως ολικής. Ειδικότερα, η μερική αναίρεση αναφέρεται σε ολόκληρο το κεφάλαιο της απόφασης, στο οποίο αφορά ο λόγος αναιρέσης, που έγινε δεκτός και, αν η αναιρεθείσα απόφαση είναι δευτέρου βαθμού, η έφεση θα επανακριθεί μόνο ως προς το κεφάλαιο αυτό και δεν εξετάζονται εκ νέου, ούτε θίγονται τα κεφάλαια που δεν αναιρέθηκαν, ως προς τα οποία πλέον η απόφαση έχει καταστεί αμετάκλητη (ΑΠ 629/2010). Έτσι, κατά τη νέα εκδίκαση της έφεσης οι μη αναιρεθείσες διατάξεις διατηρούν την ισχύ τους και δεσμεύουν το τμήμα της παραπομπής λόγω του υπάρχοντος και μη ανατραπέντος με την αναιρετική απόφαση δεδικασμένου από την αμετάκλητη ήδη απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, χωρίς να εξετάζονται εκ νέου τα κεφάλαια της διαφοράς που αντιστοιχούν σ' αυτές. Αν ως προς ορισμένο χωριστό κεφάλαιο αυτής, για το οποίο διαλαμβάνει ιδιαίτερη διάταξη η προσβληθείσα με αναίρεση απόφαση, δεν αναιρεθεί, το δικαστήριο της παραπομπής δεν μπορεί να επιληφθεί ως προς το κεφάλαιο τούτο της υπόθεσης, αφού τότε θα προσέβαλε το δεδικασμένο, που κατ' άρθρ. 322 ΚΠολΔ λαμβάνεται υπόψη και αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο. (ΑΠ875/2009). Επίσης, όταν μεταξύ των περισσότερων κεφαλαίων της απόφασης που αναιρέθηκε, υπάρχει συνάφεια, διότι αυτά αναγκαίως συνεχονται, ή όταν από την ερμηνεία της αναιρετικής απόφασης, σε συνδυασμό με το αναιρετήριο,

προκύπτει αμφιβολία ως προς την έκταση της αναίρεσης, οι συνέπειες της αναίρεσης εκτείνονται και σε εκείνα τα κεφάλαια που δεν αναιρέθηκαν με σαφή και ρητή διάταξη (ΑΠ 674/1998). Τα παράπονα που είχαν διατυπωθεί ως λόγιο έφεσης και ως αναιρετικοί λόγιο κατ' αρχήν καλύπτονται από το δεδικασμένο της αναιρετικής απόφασης. Και στην περίπτωση αυτή, αν είχαν γίνει δεκτά ως αναιρετικοί λόγιο, τότε το δικαστήριο της παραπομπής δεσμεύεται να τα δεχτεί και ως βάσιμοι τους λόγους της έφεσης, ενώ αν είχαν απορριφθεί ως αναιρετικοί λόγιο είναι ως λόγιο έφεσης απαράδεκτοι (ΑΠ 553/2008). Στην προκείμενη περίπτωση, από τις πιο πάνω αναιρετικές αποφάσεις, σε συνδυασμό με τους λόγους που περιέχονται στις αντίστοιχες αιτήσεις αναίρεσης των διαδικών κατά των αποφάσεων του Πολυμελούς Πρωτοδικείου που προαναφέρθηκαν προκύπτει ότι, σύμφωνα με τις μη ανατραπείσες διατάξεις της εκκαλούμενης απόφασης, έγιναν αμετακλήτως δεκτά τα ακόλουθα: "Ο ενάγων (αναιρεσίβλητος) αγόρασε το έτος 1988 με συμβολαιογραφικό έγγραφο που μεταγράφηκε, από τον Γ. Μ., μία ανεξάρτητη και αυτοτελή οικοδομή επιφανείας 260 τ.μ., η οποία χτίστηκε στο με στοιχεία α.β.γ.δ.ε.ζ.η.α τμήμα ακινήτου, όπως αυτό αποτυπώνεται στο σχεδιάγραμμα του μηχανικού Μ. Σ., επιφανείας 543 τ.μ., και με ποσοστό συγκυριότητας επί του όλου οικοπέδου, έκτασης 5.230 τ.μ., 10,38% εξ αδιαιρέτου. ... Η παραπάνω οικοδομή άρχισε να χτίζεται το έτος 1979 από τον δικαιούπαροχο του ενάγοντα και αποπερατώθηκε το έτος 1994, όταν κυρία του όμορου και με αριθ. μερίδας... ακινήτου ήταν η ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία '... Ο.Ε.'. Το έτος 1997 και μετά από την μεταβίβαση του ως άνω όμορου ακινήτου από την ομόρρυθμη εταιρεία προς τον Ι. Τ., δικαιούπαροχο του εναγομένου, διαπιστώθηκε με βάση το τοπογραφικό διάγραμμα του πολ. Μηχανικού Π. Σ., ότι η παραπάνω οικοδομή του ενάγοντα ήταν χτισμένη κατά 252,30 τ. μ. εντός της όμορης μερίδας με αριθ. .... Από την εν γένει διαδικασία αποδείχθηκε ότι κατά την ανέγερση της εν λόγω οικοδομής ο Γ.Μ., δικαιούπαροχος του ενάγοντα, κατά την ανοικοδόμηση είχε την πεποίθηση ότι οικοδομούσε σε δικό του ακίνητο, ενώ η ιδιοκτήτρια του όμορου ακινήτου με αριθ...., που εκείνο το χρονικό διάστημα ανήκε στην ομόρρυθμη εταιρεία '... Ο.Ε.', δεν πρόβαλε καμία αντίρρηση για την ανοικοδόμηση αυτή. Με βάση τα περιστατικά αυτά ...συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις του άρθρου 1010 ΑΚ...και έπρεπε να επιδικασθεί στον ενάγοντα η κυριότητα του καταληφθέντος γειτονικού γηπέδου, μόνο κατά ποσοστό αντίστοιχο προς το ιδανικό του μερίδιο". Κατόπιν αυτών οι σχετικοί ισχυρισμοί που προβάλλει ο εναγόμενος-εκκαλών με τους κύριους και πρόσθετους λόγους έφεσης, κατά το μέρος που παραπονείται κατά της εκκαλούμενης

απόφασης για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, ως προς τη συνδρομή των εν γένει προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 1010 ΑΚ και, ιδίως, ως προς την απόδειξη των στοιχείων της καλής πίστης και της κυριότητας του ανεγείραντος την οικοδομή (δικαιοπαρόχου του ενάγοντος), κατά το χρόνο ανέγερσης και επέκτασης αυτής στο γειτονικό ακίνητο του εναγομένου, επίσης δε, της ενεργητικής και παθητικής νομιμοποίησης των διαδίκων είναι απορριπτέοι ως απαράδεκτοι, διότι αφορούν κεφάλαια της 145/2002 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου και της ομοίου περιεχομένου εκκαλούμενης απόφασης, τα οποία δεν αναιρέθηκαν με την 1316/2003 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου (όπως συνάγεται από το περιεχόμενό της), που εκδόθηκε επί της από 18/7/2002 αίτησης αναίρεσης του εναγομένου-εκκαλούντος, και ως προς τα οποία υπάρχει δεδικοσμένο που λαμβάνεται υπόψη και αυτεπαγγέλτως, σύμφωνα με τις νομικές σκέψεις που αναφέρθηκαν στην αρχή. Περαιτέρω, με την 614/2007 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, που δέχθηκε την από 14/10/2005 αίτηση αναίρεσης του ενάγοντος κατά της 238/2005 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, έγινε δεκτό ότι: "Το γεγονός ότι ο τελευταίος (ο εναγόμενος) αναγνωρίσθηκε κύριος και έλαβε το γήπεδο στη νομή του, με βάση δικαστική απόφαση που εκδόθηκε σε δίκη μεταξύ αυτού και του από το άρθρο 1010 ΑΚ ενάγοντος, δεν μεταβάλλει τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου τούτου, από την περίπτωση που ο εναγόμενος ήταν εξαρχής νομέας και αναμφισβήτητος κύριος...Και τούτο, διότι... μεταξύ των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 1010 ΑΚ δεν συμπεριλαμβάνεται και η μη εκτέλεση τέτοιας απόφασης, ενόψει μάλιστα και ότι για την άσκηση της αγωγής με βάση το άρθρο αυτό ο ενάγων αποδέχεται ότι ο εναγόμενος είναι κύριος του γηπέδου που καταλήφθηκε με την οικοδομή".

Συνεπώς, το ζήτημα αυτό κρίθηκε αμετάκλητα με την παραπάνω αναιρετική απόφαση (εφόσον ο εναγόμενος δεν άσκησε αντίθετη αναίρεση κατά της 238/2005 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου) και είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος ο ισχυρισμός που προβάλλει ο εναγόμενος με τον πρώτο πρόσθετο λόγο έφεσης περί απόσβεσης του δικαιώματος του ενάγοντος για επιδίκαση του καταληφθέντος τμήματος του γειτονικού ακινήτου (άρθρο 1010 ΑΚ), εξαιτίας του ότι είχε προηγηθεί η αναγκαστική εκτέλεση της 326/1996 τελεσίδικης απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου που εκδόθηκε επί της από 26/4/1991 διεκδικητικής αγωγής που είχε ασκήσει ο ίδιος (ο εναγόμενος) κατά του δικαιοπαρόχου του ενάγοντος, με αποτέλεσμα την αποβολή του τελευταίου και την εγκατάσταση του εναγομένου (στις 24/9/1998) σε έκταση εμβαδού 1980 τ.μ., τμήμα της οποίας αποτελεί η επίδικη έκταση εμβαδού 252,30

τ.μ., που καταλήφθηκε με την ανέγερση της πιο πάνω οικοδομής, κυριότητας του ενάγοντος. Τέλος, είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός (κατά το δεύτερο σκέλος) ο τέταρτος επικουρικός λόγος έφεσης, με τον οποίο ο εναγόμενος-εκκαλών παραπονείται κατά της εκκαλούμενης απόφασης για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, κατά το μέρος που επιδικάστηκε στον ενάγοντα-εφεσίβλητο η κυριότητα του καταληφθέντος τμήματος του γειτονικού ακινήτου πέραν του ιδανικού μεριδίου του (10,38% εξ αδιαιρέτου) επί του όλου οικοπέδου, επί του οποίου ανεγέρθηκε η οικοδομή, όπως έγινε δεκτό και με την 1316/2003 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου. Μετά από όλα αυτά πρέπει να γίνουν δεκτές κατ' ουσίαν η κρινόμενη έφεση και η υπέρ του εκκαλούντος αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση, κατά τα μέρη που προαναφέρθηκαν, και να απορριφθούν κατ' ουσίαν οι πρόσθετοι λόγοι της έφεσης. Ακολούθως, αφού εξαφανιστεί η εκκαλούμενη απόφαση, κατά το μέρος που δέχθηκε ότι η ένδικη αγωγή είναι νόμιμη και ουσιαστικά βάσιμη για το πέραν του αναλογούντος ποσοστού συγκυριότητας του ενάγοντος επί του καταληφθέντος τμήματος του ακινήτου του εναγομένου, πρέπει να δικαστεί η αγωγή, κατά το μέρος που είναι νόμιμη, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη, να γίνει αυτή δεκτή εν μέρει ως ουσιαστικά βάσιμη και να επιδικαστεί στον ενάγοντα η κυριότητα του καταληφθέντος γειτονικού ακινήτου, κατά ποσοστό 10,38% εξ αδιαιρέτου, με την καταβολή στον εναγόμενο εύλογης αποζημίωσης, η οποία, όπως δεν αμφισβητείται από τον τελευταίο, ανέρχεται συνολικά στο ποσό των 1480,85 ευρώ (504.600 δρχ : 340,74 ευρώ). Από το ποσό όμως αυτό πρέπει να καταλογιστεί στον ενάγοντα το ποσό των 153,71 ευρώ (1480,85 ευρώ επί 10,38%) που αντιστοιχεί στο πιο πάνω ποσοστό συγκυριότητάς του στο επίδικο ακίνητο. Τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας πρέπει να επιβληθούν, κατά ένα μέρος, σε βάρος του εναγομένου και των υπέρ αυτού αυτοτελώς προσθέτως παρεμβάντων, ανάλογα με την έκταση της νίκης και της ήττας τους (άρθρα 178 παρ.1, 180 παρ.1,183,191 παρ.2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει αντιμωλία των διαδίκων την από 12/6/2001 έφεση, τους από 25/2/2004 πρόσθετους λόγους έφεσης και την από 9/9/2009 αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση υπέρ του εκκαλούντος.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει κατ' ουσία τους πρόσθετους λόγους έφεσης.

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσία την έφεση, κατά το μέρος, που αναφέρεται στο

σκεπτικό.

Εξαφανίζει την εκκαλούμενη 410/2001 απόφαση του Ειρηνοδικείου Ρόδου, κατά το μέρος αυτό.

Κρατεί και δικάζει την υπόθεση κατ' ουσία.

Δέχεται την από 25/10/2000 αγωγή και την από 9/9/2009 αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση κατά ένα μέρος.

Επιδικάζει στον ενάγοντα την κυριότητα, κατά ποσοστό 10.38% εξ αδιαιρέτου, εδαφικού τμήματος εμβαδού 252,30 τ.μ., όπως αυτό αποτυπώνεται με στοιχεία γωνιών ... στο συνημμένο στην αγωγή από 20/9/1997 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Π. Σ., το οποίο (τμήμα) προέρχεται από μεγαλύτερο ακίνητο που βρίσκεται στη θέση ... της περιοχής ... Ρόδου, εμβαδού 1980 τ.μ., με κτηματολογικά στοιχεία, τόμος γαιών ... .., φύλλο ..., μερίδα ... και φάκελλος ... του κτηματολογίου Ρόδου, με την καταβολή αποζημίωσης στον εναγόμενο, ποσού εκατόν πενήντα τριών ευρώ και εβδομήντα ενός λεπτών (153,71 ευρώ).

Καταδικάζει τον εναγόμενο και τους αυτοτελώς υπέρ αυτού προσθέτως παρεμβάντων σε μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των εκατό (100) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 6 Δεκεμβρίου 2017.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 22 Φεβρουαρίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ